

Óda na návrat

Vzpomínka na elegii

vzbuzuje snad nostalgii?

Do školy teď nesmíme,

ruce si mýt musíme.

Dezinfekce, mýdlo, voda,

rouška je teď velká móda.

Čas nám plynul mezi prsty,

skřípaly nám zuby.

Plánů byly plné hrsti,

život celý naruby.

„Paní učitelko, teď jste se mi sekla!“

Co bych na to řekla?

„To mě mrzí, že se sekám,

před vámi však vážně smekám:

že jen někdy zaspíte,

že se omluvíte,

že úkoly plníte,

že se těšíte,

že prostě víte,

že jste.“

Do školy jdeme zase zpět,

Doufám, že doma nebudeme hned.

Ve škole se učit budeme,

roušky zase najdeme.

Tak tu máme měsíc lásky,

z covidu už nemám vrásky.

Jupí, můžem začít rozvolňovat,

očkování máme důvěřovat.

Po roce a možná víc

sedíme zas u lavic.

Všem se nám chtělo do školy

plnit nové úkoly.

Už zas jdeme do školy,

to zas bude sranda.

Budem dělat úkoly

jako líná banda.

Když chodíme do školy,

čas utíká rychleji.

Můžem chodit ven,

nedusit se celý den.

Už můžeme zase zpátky

do hospod a na zahrádky.

Už se těšíme, až pojedeme na koupaliště,

až vejdemo na školní schodiště.

Už se těšíme, až se potkáme

a společně pokecáme.

Už se těším, až si se třídou vyjedeme na výlet

a radost z výletu budeme společně sdílet.

Do školy se vracíme,

roušky pořád nosíme.

Ať nás nemoc neskolí,

nikoho nic nebolí.

Jsme zpátky!!!!